

Expedient: 25/18

El Consell Tributari, reunit en sessió de 5 d'abril de 2018, coneixent del recurs presentat per Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- És objecte del present recurs l'acte de liquidació contingut en el padró de contribuents de l'Impost sobre Béns Immobles corresponent a l'exercici 2015, en relació a la finca situada en c/ Capellans, 1, contra el qual el Sr. ..., actuant en nom i representació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, en data 16 de gener de 2015 interposa recurs d'alçada.

2.- La recurrent al·lega la seva disconformitat amb l'aplicació del tipus impositiu de l'1%, en el càlcul de les quotes del tribut, basat exclusivament en el valor cadastral de la finca i l'ús d'oficines de la mateixa, perquè la interessada considera que és una corporació de dret públic, que desenvolupa funcions principalment públiques i no lucratives.

La interessada manifesta que els petits espais de l'immoble, cedits a tercers i destinats a punt d'atenció de la mútua d'assegurances de responsabilitat professional dels arquitectes; botiga cooperativa dels arquitectes; oficina de turisme de Barcelona i bar-restaurant, constitueixen excepcions al destí de l'edifici situat al c/ ..., que allotja dependències administratives del Col·legi i la seva Demarcació de Barcelona, Deganat col·legial i Presidència de la Demarcació, visat col·legial, activitats formatives col·legials i activitats culturals de lliure accés.

Per aquest motiu, la recurrent entén que l'activitat de la finca objecte de recurs és assimilable a la pròpia de les administracions públiques i per tant l'edifici de referència, s'hauria de considerar com administració pública, als efectes de l'annex 2 de l'Ordenança fiscal de l'IBI aplicable i hauria de tributar pel tipus general i, en el seu defecte, hauria de ser exclòs del 10% d'edificis previst en l'art. 72.4 de la Llei d'Hisendes Locals.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient es desprèn la següent relació de fets:

- Segons les dades que consten a la Gerència Regional del Cadastre i les dades cadastrals d'aquesta Administració, la finca situada al c/ ... de Barcelona és propietat de la interessada, està constituïda en règim de propietat vertical edificada, sent l'ús predominant de la mateixa, el d'oficina, aplicant-se des de l'any 2010 i següents el tipus específic del 1% (llevat dels anys 2012 i 2013, en que es va aplicar legalment el tipus del 1,10%).

Efectuada comprovació a les bases de dades sobre tributs d'aquesta Administració les quotes trimestrals domiciliades del tribut corresponent a l'any 2015, consten pagades en període voluntari.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs amb base en que, tant l'ús de l'immoble com el valor cadastral assignat al mateix, són competència de la Gerència Regional del Cadastre i s'han d'impugnar davant aquest òrgan. En relació a l'al·legació de que l'activitat de la finca objecte de recurs és assimilable a la pròpia de les administracions públiques, i per tant l'edifici de referència, s'hauria de considerar com administració pública, l'IMH afirma que, encara que els col·legis professionals tenen assignades una dualitat de funcions, coexistint l'exercici de funcions públiques amb altres funcions privades, no té la consideració d'Administració Pública.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El present recurs d'alçada s'ha interposat dintre del termini previst a l'art.188-2 de la Ordenança fiscal general de este Ajuntament, aplicable l'any 2015, en relació amb l'art.14 del text refós de la Llei d'hisendes locals.

Segon.- Entén el contribuent que ha de ser-li d'aplicació el tipus impositiu general i no el incrementat per no estar destinats els béns immobles controvertits a oficines ja que exerceix, d'acord amb la seva qualificació de corporació de dret públic, funcions fonamentalment públiques sense ànim de lucre. En conseqüència, si escau, estaria desenvolupant les seves activitats fundacionals en un règim assimilable al de les administracions públiques, d'acord amb el que disposa la Llei 7/2006 de col·legis professionals de Catalunya. Sol·licita així que no se li apliqui el tipus corresponent als edificis destinats a oficines sinó el corresponent a un edifici de l'Administració pública a l'efecte de l'Annex 2 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost sobre béns immobles.

En suport de la seva sol·licitud cita l'ATC 123/2009 de 29 de d'abril en el qual es va fonamentar la constitucionalitat de l'article 72.4 del TRLRHL sobre la base que la reforma de l'IAE en suposar una minva d'ingressos per a la hisenda local justificava la possibilitat que els ajuntaments poguessin establir un "IBI comercial" mitjançant un tipus impositiu superior al general aplicable als immobles d'ús residencial, és a dir, per als immobles en què es desenvolupen activitats econòmiques. Entén el contribuent que ell no realitza activitats comercials sinó funcions públiques sense ànim de lucre, considerant així que se li ha d'assimilar a una administració pública.

Respecte d'aquesta invocació, no ignora el reclamant el context en què el TC utilitza el terme "IBI comercial". Així, es llegeix en el fonament jurídic cinquè de l'Auto esmentat que *"En este sentido, durante los debates parlamentarios se justificó el establecimiento de este nuevo tipo de gravamen en el impuesto sobre bienes inmuebles fundamentalmente en la supresión casi total del impuesto sobre actividades económicas y, por tanto, en la necesidad de dotar a los entes locales de otras alternativas de financiación que les permitiese compensar la pérdida recaudatoria que supone aquella supresión a los efectos de poder garantizar el funcionamiento de los servicios públicos municipales y, en consecuencia, la suficiencia financiera y la autonomía local. ... En consecuencia prever, como se le denominó en la tramitación parlamentaria, <<un IBI comercial>> (Cortes Generales, Diario de sesiones del Congreso de los Diputados, Pleno y Diputación Permanente, año 2002, VII Legislatura, num. 201, pág. 10030), esto es, una tributación diferenciada en función del uso o destino..."*. No sembla dubtosa la posició del TC respecte del sentit que s'ha de donar als termes "IBI comercial" que, d'altra banda, en cap cas són utilitzats pel legislador.

Tercer.- No es discuteix per l'obligat la realització d'activitats econòmiques sinó la destinació dels béns urbans en els quals es desenvolupen aquestes activitats constituïdes per totes les que té encomanades d'acord amb la seva caracterització de col·legi professional. En particular es refereix a l'aplicació de l'Annex 2 de l'Ordenança de l'impost en el qual s'estableix la destinació o ús dels immobles a l'efecte de l'aplicació dels articles 72.4 del TRLRHL i 8 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost. Així, distingeix entre els d'ús comercial, els destinats a aparcaments, els industrials, esportius, oficines, religiosos, espectacles, sanitaris, etc., és a dir, estableix els usos a què s'ha de destinar l'immoble al marge de les característiques dels subjectes que exerceixen les activitats corresponents a aquest ús. Només disposa una excepció quan es tracta d'Administracions públiques. En aquest cas, al marge de l'ús o destinació del bé, és a dir, al marge de

l'activitat que realitzen, s'ha d'aplicar el tipus impositiu en la mesura del específicament disposat per a aquests subjectes en el citat Annex 2.

En conseqüència, en aquest últim cas, no es tracta ni de la forma ni de la funció concreta que realitzin les administracions públiques sinó que ho siguin. És un requisit subjectiu que està al marge que altres subjectes duguin a terme les mateixes funcions. Si s'és Administració Pública l'Annex 2 de l'Ordenança fiscal de l'impost s'aplica segons el que disposa per a aquest tipus de subjectes. En cas contrari, se'ls aplicarà el tipus impositiu corresponent en funció del requisit objectiu que actua amb caràcter general: l'ús o destí del bé immoble.

Quart.- Doncs bé, respecte de l'al·legació de la recurrent de realitzar-se en l'edifici de referència una activitat assimilable a la pròpia de les administracions públiques cal significar, d'acord amb resolució JUS/228/2014, de 4 de febrer per la qual s'inscriuen en el Registre de Col·legis Professionals de la Generalitat de Catalunya els estatuts del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i la legislació que resulta aplicable al mateix l'any 2015 debatut (arts. 110 i 125 de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de Reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; Llei 7/2006, de 31 de Maig, de Col·legis Professionals de Catalunya i Ley 2/1974, de 13 de febrero de Colegios Profesionales), que l'entitat recurrent com col·legi professional té una base associativa privada i es constitueix com corporació de dret públic, el que comporta l'establiment d'un règim jurídic flexible en el que coexisteixen l'exercici de funcions públiques pròpiament dites de l'ens recurrent amb altres funcions privades, amb la corresponent diferenciació del règim jurídic d'aplicació, reconeixent-se, al mateix temps, l'existència d'un espai d'autonomia col·legial que es concreta especialment en l'elaboració dels estatuts i de la resta de normativa i en el disseny general de la seva organització interna i les normes de funcionament.

La citada Llei 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals, estableix en el article 35 que:

“Els col·legis professionals són corporacions de dret públic, dotades de personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat d'obrar pel compliment de les seves finalitats, que es configuren com a instàncies de gestió dels interessos públics vinculats a l'exercici d'una professió determinada i com vehicle de participació dels col·legiats en l'administració d'aquests interessos, sense perjudici de que puguin exercir activitats i prestar serveis als col·legiats en règim de dret privat.”

Regulant l'article 39 les funcions públiques que exerceixen com pròpies sense perjudici dels controls de legalitat, així com la seva capacitat normativa en aquest àmbit i detallant finalment a l'article 40 les seves funcions com a entitats de base associativa. Les funcions de la recurrent quedin reflectides en l'article 6 dels seus Estatuts podent citar-se com públiques, entre altres, l'exercici de la potestat disciplinària i l'ordenació de l'activitat professional i com privades el foment i la prestació de serveis en interès dels col·legiats i de la professió en general.

En suma es tracta del caràcter bifront dels Col·legis Professionals a què al·ludeix el Tribunal Constitucional a la Sentència 89/1989, de 11 de maig (Fonament jurídic quart) en la qual pot llegir-se que:

“El artículo 36 de la CE no se refiere a la naturaleza jurídica de los Colegios Profesionales, manteniéndose por eso viva- y explicable- la preocupación de la doctrina en torno a aquella. Puede afirmarse, sin embargo, que la inmensa mayoría se pronuncia en favor de una concepción mixta o bifronte que, partiendo de una base asociativa, nacida de la misma actividad profesional titulada, ..., consideran los Colegios como corporaciones que cumplen a la vez fines públicos y privados, pero integrados siempre en la categoría o concepto de Corporación... siendo éstas siempre de carácter público o personas jurídicas públicas, ...

No por eso, sin embargo, se ha llegado a concluir que esas Corporaciones se integran en la Administración, ni tampoco que puedan ser consideradas como entes públicos descentralizados, pero sí que es justamente por cumplir, al lado de los privados, fines públicos, por lo que se hace preciso la intermediación legal”

Afirmació que ja havia estat posada de manifest pel Tribunal Constitucional en la Sentència 123/1987, de 15 de juliol, assenyalant-se en el fonament jurídic tercer que *“Puede considerarse, como algún relevante sector doctrinal dice, que son corporaciones sectoriales de base privada, esto es, corporaciones públicas por su composición y organización, que, sin embargo, realizan una actividad que en gran parte es privada, aunque tengan atribuidas por la ley o delegadas algunas funciones públicas”*. També el Tribunal Suprem s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió de forma reiterada. Així en la sentència de 28 de febrer de 2011, RJ/2011/1848, en el fonament jurídic segon, s'entén que *<<Para analizar la cuestión litigiosa estamos obligados a detenernos en la naturaleza de las cuotas profesionales, naturaleza que deriva de la especial singularidad de estos entes públicos que son los Colegios Profesionales. Al efecto recordemos que el artículo 36 de la*

Constitución establece que “La ley regulará las peculiaridades propias del régimen jurídico de los Colegios Profesionales y el ejercicio de las profesiones tituladas. La estructura interna y el funcionamiento de los Colegios deberán ser democráticos”... Esta organización corporativa de los profesionales permite a la Ley atribuir a los organismos colegiales potestades públicas y una amplia autonomía normativa sin suprimir la base privada de sus componentes y de sus actividades en defensa de los intereses profesionales. Son por tanto entes cuya naturaleza es mixta con componentes de claro perfil público pero con una base de intereses privados. De ahí que la Administración Corporativa a la que pertenecen los Colegios Profesionales pueda calificarse de fronteriza entre los entes públicos y los entes privados... Sin perjuicio de ello, su función principal no es pública sino que tiene por fin esencial la gestión de aquellos intereses privativos de sus miembros...>>

Afegint finalment en el fonament jurídic tercer que *“Sin embargo, como ya anticipamos en el anterior fundamento, se distinguen de las Administraciones Públicas en que la mayor parte de su actividad no se sujeta al derecho Administrativo: Sus empleados no son funcionarios públicos ni sus finanzas se controlan por la Intervención del Estado ni por el Tribunal de Cuentas y con su creación la Administración Territorial lo que pretende esencialmente es una descentralización funcional. Por lo que se atribuye fines relacionados con los intereses públicos, evitando crear entes públicos”* (En el mateix sentit la STS de 7 de març de 2011, RJ/2011/1981, fonaments jurídics tercer i quart, i SAN de 12 d’abril de 2012, JUR/2012/141566, en el fonament jurídic segon es reproduueixen els corresponents tercer i quart de la sentència del TS de 7 de març de 2011).

Aquesta dualitat de funcions, deduïda no només de la jurisprudència citada sinó sobretot del règim legal i estatutari analitzat anteriorment, comporta un règim mixt d'activitats que no permet la seva assimilació a les exercides per les administracions públiques en no ser a aquests efectes una entitat de aquesta última naturalesa.

Així es reflecteix en la Llei 39/2015, de 1 d’octubre, de procedimiento administrativo común de las administraciones públicas, que en el seu article 2, paràgrafs 3 i 4, s’estableix que:

“3. Tienen la consideración de Administraciones Públicas la Administración General del Estado, las administraciones de las Comunidades Autónomas, las Entidades que integran la Administración Local, así como los organismos públicos y entidades de derecho públicos previstos en la letra a) del apartado 2 anterior.

4. Las Corporaciones de Derecho Público se registrarán por su normativa específica en el ejercicio de las funciones públicas que les hayan sido atribuidas por Ley o delegadas por una Administración Pública, y supletoriamente por la presente Ley”

Cinquè.- D'acord amb la informació continguda en l'expedient, la resolució impugnada conté la liquidació de l'impost corresponent al període impositiu de 2015. Liquidació que és fruit de l'exercici de les competències de gestió atribuïdes en l'article 77.1 i 5 del TRLRHL que després d'atribuir la de liquidació de l'impost a l'ens local, número u de l'article anterior, estableix en el número 5 que:

“El impuesto se gestiona a partir de la información contenida en el padrón catastral y en los demás documentos expresivos de sus variaciones elaborados al efecto por la Dirección General del Catastro, sin perjuicio de la competencia municipal para la calificación de inmuebles de uso residencial”

Establint l'article 3 del TRLCI, RDLeg. 1/2004, de 5 de març que:

“La descripción catastral de los bienes inmuebles comprenderá sus características físicas, económicas y jurídicas, entre las que se encontrarán la localización y la referencia catastral, la superficie, el uso o destino, la clase de cultivo o aprovechamiento, la calidad de las construcciones, la representación gráfica, el valor catastral y el titular catastral. A los solos efectos catastrales, salvo prueba en contrario, y sin perjuicio del Registro de la Propiedad, cuyos pronunciamientos jurídicos prevalecerán, los datos contenidos en el Catastro Inmobiliario, se presumen ciertos”

Doncs bé com assenyala la proposta de l'IMH *“En aquest cas i com abans s'ha dit, l'ús de l'immoble objecte del present recurs sempre ha estat el d'oficina, i aquest ús es manté en la data actual de consulta, segons las bases de dades de la Gerència Regional del Cadastre i les bases de dades cadastrals d'aquesta Administració.*

...

En conseqüència, constant a les bases de dades cadastrals d'aquesta Administració que el valor catastral de l'immoble objecte d'aquest expedient l'any 2015, és de 2.844.873,53 €, sent l'ús del mateix el d'oficina, en aplicació de l'art. 8 i Annex 2 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'IBI per l'exercici citat, que preveu l'aplicació del tipus de l'1% per aquells immobles amb ús d'oficina que tinguin un valor catastral a partir de 524.202,36€, s'han de confirmar les quotes del tribut de 2015, i l'aplicació del tipus específic de l'1%”

No es deriva de l'esmentat expedient, que el recurrent hagi aportat cap prova que desvirtuï la qualificació realitzada per l'Administració en la resolució impugnada respecte de l'ús o destinació concrets de l'immoble controvertit, al marge de l'al·legació resolta en els fonaments anteriors.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs formulat i confirmar les quotes del tribut de l'any 2015.